

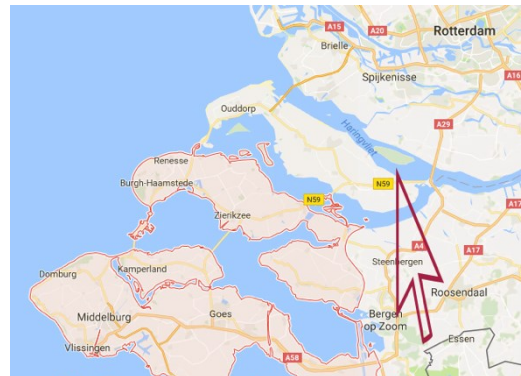
Reisimpressie

2021 De eerste dagtocht na de lockdown door Corona naar Zuid-Beijerland en Tiengemeten

Na een korte voorbereidingstijd tussen inschrijven en vertrek is het dan zover. Op 9 juli om 08:00 uur verzamelen we op het plein in d'Ekker. Er gelden nog wel beperkingen/voorwaarden om met deze dagtocht mee te mogen gaan. 2 vaccinaties gehad, een gezondheidsverklaring inleveren en mondkapjes op in de bus, dus ook bij in- en uitstappen. Daar heeft de reisbegeleidster het druk mee voordat iemand in de bus mag stappen. Helaas is een persoon verkouden en kan dus geen gezondheidsverklaring afgeven en mag niet mee. Jammer.

In Zuid-Beijerland aangekomen worden we in restaurant "De Eendracht" eerst voorzien van een kopje koffie/thee en een stuk chocolade cake. Na het nuttigen van deze lekkernij stappen we weer in de bus voor een rondrit door het gebied. Een gids stapt in de bus en vertelt veel wetenswaardigheden. Veel dingen heten hier "Eendracht". De polder, de kerk, gemeenschapshuis, een hoeve, enzovoort. Het is stil in de bus, iedereen is geboeid. Zuid-Beijerland is genoemd naar Jacoba van Beijeren.

Veel van de polders hier hebben de naam gekregen van een van de dochters.

Deze polders werden bedijkt sinds 1200. Omdat er regelmatig dijkdoorbraken waren zijn de dijken niet rechttoe rechtaan maar werden op die plekken versterkt waar het water doorgebroken was. Ze lopen nu grillig door het landschap. Op de dijken staan voornamelijk Essen, de meest voorkomende boomsoort in dit gebied.

De bedijkers werden per 18 dagen uitbetaald. In die tijd in contante munt. Dit gebeurde op een bepaalde boerderij die nog bestaat en sinds die tijd de "Lappenstee" heet. Er werd "gelapt", geld betaald.

De boerderij op de foto is hoeve Serang. In WO II getorpedeerd door een V1 en later weer herbouwd.

In polders is veel water. Om het land droog te houden voor bebouwing van gewassen werden molens daarvoor ingezet. Er staan in dit gebied nog 12 molens. Niet alleen om het water op peil te houden maar ook om het koren en gerst e.d. te malen. Het drooghouden wordt nu ondersteund door gemalen en afgevoerd door waterlopen zoals o.a. het Pierhilse gat.

Tijdens de watersnoodramp in 1953 is dit gebied 2,5 meter onder water komen te staan. In deze boerderij woonde de familie Naaktgeboren met een aantal kinderen waarvan de jongste 4 jaar oud was. Zij vluchtten naar de zolder van de schuur, die in deze streek aan het huis vastgebouwd is. Zij hebben daar een aantal dagen gezeten voordat ze gered werden. De redders merkten dat er een laken uit het raam hing waardoor ze wisten dat er nog mensen waren. Deze mensen hebben doodsangsten uitgestaan. Ook omdat er een paard in de gang terecht was gekomen die in zijn angst voor het water de muren uit de gang traptte. De familie op de zolder dacht dat het huis instortte.

Ook horen we hier veel over de landbouw. De gids was vroeger boer en nu senior agrariër. Je hebt hier gangbare bedrijven, bedrijven die bestrijdingsmiddelen gebruiken bij gewasbescherming. En biostees, die op een natuurlijke manier hun gewas beschermen door o.a. insecten aan te trekken door gras en bloemenborders langs de akkers. Ook experimenteren ze met strokenbeplanting. Hierbij liggen stroken van zo'n 20 meter met bijvoorbeeld gerst, bonen, mais enz. naast

elkaar, gescheiden door een strookje van 1 á 2 meter met bloemen e.d. om ook hier insecten aan te trekken om bijvoorbeeld luizen te bestrijden.

Na deze interessante rondrit komen we weer terug bij restaurant "De Eendracht" voor de lunch.

Met witlofsoep vooraf, diverse broodjes en broodsoorten, wat koude schotel bolletjes en divers beleg. En natuurlijk koffie, thee, melk of karnemelk naar keuze.

Voldaan stappen we weer in de bus om naar de veerpont te rijden waar we overgezet worden naar Tiengemeten.

Het is maar een vaartochtje van 10 minuten over het 'vuile gat', wel met mondkapje op ook al is het in de buitenlucht, maar het valt onder het openbaar vervoer met de nu nog geldende Coronaregels.

Op Tiengemeten wordt de groep gesplitst. Museum of huifkar, later wordt omgewisseld. Ik kom terecht in een van de 2 huifkarren, getrokken door een tractor.

De gids hier verteld veel over het eiland. Bijvoorbeeld dat het uit 3 gedeeltes bestaat: Wildernis, Weelde en Weemoed, zie foto.

In de wildernis mag je niet komen, te moerassig.

In weemoed ligt nog bebouwing vanuit de tijd dat het eiland nog bewoond was. Er woonden 8 families, zelfvoorzienend. Nu is het hele eiland onder beheer van Natuurmonumenten. Er staan nog wat arbeidershuisjes die gehuurd kunnen worden voor korte vakantie. Ook wonen daar de beheerders van het eiland en de mensen die hier hun werk hebben en niet aan de 'overkant' wonen.

Huur je een huisje dan mag je met je auto van pont naar huisje en weer terug rijden. Verder is de auto taboe op dit eiland. De Weelde bestaat uit de 2 musea, Landbouwmuseum en het Rien Poortvliet museum. Ook Natuurmonumenten, Informatiecentrum en winkel is hier ondergebracht zo ook het restaurant.

Terug naar de rondrit in de huifkar. Er wordt een paar keer bij interessante punten gestopt. Zoals bij een voormalige opslag van de opbrengst van het eiland waar momenteel verspreid 150 Schotse hooglanders rondstappen.

Allemaal koeien want de populatie werd te groot daardoor zijn de stieren verplaatst. Bij een boerderijwinkel waar een beverburcht bij ligt werden

we vergast op het ontstaan, de ontwikkeling en de huidige behoudwijze van het eiland. Zo worden er oude gewassen geteeld maar niet geoogst. De vogels en andere dieren hebben daar hun voedsel aan. Dus is het ook echt een overwinter gebied voor veel vogels. Het bijna uitgestorven blauwborstje komt hier nog voor.

Na deze tocht worden we afgezet bij het Rien Poortvliet museum waar gidsen ons mee op rondleiding nemen.

Rien Poortvliet, begonnen als illustrator op een reclamebureau. Hij maakte tekeningen in boekjes van o.a. Saskia en Jeroen, Lotje en Jaap ter Haar.

Hij is beroemd geworden door zijn tekeningen. Hier in het museum in de Margaretha's hoeve is alles bij elkaar gebracht. Ook zijn werkruimte. Als het bezoek te lang bleef hangen haalde hij een bordje tevoorschijn met de tekst: " Ik wil weer aan het werk."

Nog even neuzen in de winkel van Natuurmonumenten om een klein souvenir mee te nemen ter herinnering en dan is het weer tijd om de pont terug te nemen naar het vasteland van Zuid-Beijerland.

Daar staat de bus klaar om ons terug te brengen naar het Brabantse land.

In Zijtaart bij restaurant de Reiger worden we verwelkomd met een 3-gangen diner. Groente soep, een spietje van varkenshaas met champignonroomsaus, een salade en frietjes. Als toetje nog een ijsscoupe.

De laatste etappe is een kort ritje naar Veldhoven. Aan de reacties in de bus te horen was het een heel geslaagde dag. Weer lekker een uitje waar de sociale contacten opnieuw gelegd zijn en men gezamenlijk genoten heeft van menselijk contact. Om 20:45 uur weer terug op het thuishonk. Iedereen moe maar voldaan!